

Neděle 22.5.2022 – ROGATE – L11,1-13

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Ko1,2

Introit:

Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.
Amen.
Ž66,20

Milé sestry, milí bratři, vítejte, sešli jsme se k dnešním bohoslužbám v neděli, která nese jméno Rogate – modlete se.

Píseň 38

Pán Bůh je síla má

Dnešní neděli budeme vyznávat podle liturgie číslo I:

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste. Jsme zde před tebou plni otázek, nejistoty, strachu o budoucnost svou i budoucnost celého lidstva. Jsme mnohdy jakoby uvěznění v tom všem a stěží se vyznáme v tomto světě plném paradoxů. Je velmi jednoduché získávat množství informací, ale už těžší je promyslet a přijmout, co znamená tvoje oběť na kříži za nás. Vlácíme těžké kamení a neumíme přijmout tvoji pomoc. Tvoji nabízenou lásku. Odpusť nám to, prosíme.
Pane, smiluj se.

My, ubozí hříšníci...

Slovo milosti:

A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: vyvedl je z temnot, sám zpřetrhal jejich pouta.

Amen.

Ž 107, 13-14

Slavte, pravte,....

Modleme se:

Pane Bože, náš milostivý a milosrdný otče. Děkujeme ti, že nás vždy znovu a znovu vyvádíš z bloudění na cestu směrem k životu. Děkujeme ti, že neustále nově

otevíváš našimi hříchy zavřené dveře. Tou cestou i těmi dveřmi se nám stal tvůj syn Ježíš Kristus, kterého si nám poslal na tento svět. Děkujeme za tvou milost, chválíme tě.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že jsi vzal na sebe úkol přijít mezi nás a nechal si se ty, nevinný, přibít na kříž, jako ten největší lotr, abys tak otevřel dveře zavřené našim hříchem. Tím jsi zvítězil na vším zlem a smrtí. Děkujeme ti a chválíme tě.

Duchu svatý, děkujeme ti, že nás proměňuješ. Děkujeme ti, že se dotýkáš našich srdcí a tak je otevíráš jiným lidem i Bohu. Povzbuzuješ nás tam, kde jsme již lidsky v koncích. Děkujeme za tvé dílo – církev. Chválíme tě.
Amen.

1. čtení – 1M28,1-18

Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem!
Amen, haleluja!

Zpěv: Amen, haleluja!

Děti odchází do nedělní školy.

Píseň: 303

Moudrosti poklad z nebe

Kázání:

L11,1-13

Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebe-ovládání. Jak úžasné věci. Jak bychom si přáli, aby láska, radost, pokoj...byly mezi námi, v nás. Avšak velmi dobře víme, že realita kolem nás i v nás je tak často dost jiná. Pokusme se nyní návod, či cestu k těmto dobrým, až nejlepším věcem hledat v našem textu. Ježíš v něm totiž učedníkům slibuje dar toho, co budou nejvíce potřebovat, až už nebude s nimi, tedy Ducha svatého a zmíněné dobré věci jsou podle Písma ovoce Ducha svatého.

Jestli tyto dobré věci hledáme a toužíme po nich, můžeme možná zaslechnout v Ježíšově výzvě „proste, hledejte, tlučte“ také pobídnutí pro nás. Není to zrovna něžná záležitost – tlučte. Naopak, chování hlavní osoby z Ježíšova vyprávění je neomalené a možná se nám ani moc nezamlouvá, je to dost trapné a cítíme z toho asi i jisté ponížení. Tlouct v noci, otravovat, jakoby ani neslyšet námitku vyrušeného člověka a tlouct dál. Ale kdo je ten bušící? Ten člověk má nějaký nedostatek. Nedostatek vznikl jakkoli, je jedno, jestli je lehkovýžný a neudělal si zásoby, nemyslel na horší časy, teď je domácím, který chce pohostit přítele na cestě. Na mysl nám jistě přijde, kolik je teď lidí na cestě...Prosebník uznal sám sebe za chudého a v nedostatku jde za přítelem, buší tam, kde ví, že je dostatek toho, co potřebuje.

Povšimněme si, že Ježíš zde všemi směry mluví ve vztazích – přítel na cestě, přítel hostitel, vyrušený přítel, otec a jeho děti v bezpečí domova. Toto je zdánlivá maličkost, je však velmi důležitá. Tito lidé nejsou sami, jednotlivci, jsou jedineční, i v roli, kterou jim dává Ježíš, ale nejsou osamocení, žijí a konají ve vztazích, vzájemné propojenosti.

A dveře se i uprostřed noci otevrou, slibuje Ježíš. Nastává úleva, přítel se smíloval a otevřel. Tlučte. Jaké to jsou dveře, které potřebujeme otevřít? V podobenství stojí posluchač vně dveří, chce dovnitř, ale Ježíšova výzva samotná už neurčuje, kde jsme, když máme tlouct, aby nám bylo otevřeno. Co když jsem uvnitř a potřebujeme vysvobodit z vězení? Ať už je to jakkoli, potřebujeme změnu, potřebujeme, aby se odstranila překážka a proudila k nám pomoc.

Čímpak to tlučeme? Možná někdy slzami, někdy tancem, jak jsme různí, tak jsou jistě různé způsoby modlitby. Někdo moudrý řekl, že kolik je na světě lidí, tolik je různých způsobů modlitby. Základem ovšem bude slovo. Tlučeme slovy, modlitbou. Když se učedníci ptají, jak se máme modlit, Ježíš řekne, když se modlíte, říkejte...tedy slova.

Jak je dobré ptát se Ježíše, učedníci to udělali velmi dobře. Evangelista Lukáš představuje Ježíše, jak se modlí v souvislosti se všemi významnými okamžiky svého veřejného působení. Před sestoupením Ducha svatého při křtu od Jana Křtitele, před volbou Dvanácti, před Petrovým vyznáním, před proměněním, při velikonoční večeři, při smrtelné úzkosti na Olivové hoře i při umírání na kříži. Tak je tedy maximálně na místě, že učedníky napadlo ptát se na modlitbu Ježíše.

Ještě jednou pátrám po tom, co to jsou za dveře, které nás vždycky znovu oddělí od toho, co tolik potřebujeme? Proč máme nedostatek a musíme prosit, proč pořád něco ztrácíme a musíme to hledat? Co to je?

Najdeme něco, co by nás navedlo, v Ježíšově návodu, jak se modlit? Prvních několik proseb a žádostí je adresováno Bohu - v Ježíši Kristu Otci. Je zde i jedna materiální část – prosba o chléb a potom je zde něco velmi zajímavého – totiž, že i my jsme v jednom místě modlitby nositeli aktivity. Která to jsou slova? Odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám...Aha. My odpouštíme. Rozpouštíme pouta zloby, dluhu. Možná, že v tom slově odpouštíme lze zaslechnout i slovo poušť. Jako že odpouštíme, něco jako odplevelíme, tedy zbavíme plevele, zbavíme pouště. Děláme to stejně jako Bůh, je takto myšleno, že jsme stvořeni k jeho obrazu? Že můžeme být jako on? V tom, že odpouštíme stejně jako on? Že proměňujeme, že otevíráme? Ježíš o tom mluví velmi prostě – modlete se odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. Každému. Ovšem jsou v lidských dějinách i v těch malých dějinách události, zrady, podrazy, strašné věci, které snad ani odpustit nelze. Jsou to kameny na cestě člověka, v jeho srdci, mezi lidmi, mezi člověkem a Bohem. Na některé věci mezi lidmi i mezi lidmi a Bohem nebudeme nikdy stačit. Naše odpuštění má hranice. Ale celá Bible svědčí o Hospodinu, který hranice přestupuje neustále. A neúnavně proměňuje a proměňuje. Jako nad Jákobem, otevírá neustále dveře nebe a po žebříku pak můžou sestupovat, ale i vystupovat poslové Boží. Tak se můžeme možná domnívat, že ti poslové, co vystupují nahoru, nesou naše otázky, křivdy, špatné svědomí i neodpuštění stejně, jako nesou Jákobovo velké provinění vůči bratrovi

i vůči samotnému Bohu. A co nesou z nebe dolů Jákobovi? Příslib těch nejlepších věcí, věrnost, péči, domov, prostě odpuštění, milost. Nad tím vším, pod tím, v tom všem slyšíme jedno jediné a jednoduché – miluji tě. Bůh je láska, jak by tomu mohlo být jinak? Zásadní změna v Jákobově životě. Proměna. Kámen, co ho tížil, tlačil, možná o něj i zakopl, se proměnil, Jákob ho poté s péčí pomazává olejem – jaká něha najednou nahradila tu hrubost a tíhu kamene a žádný jiný, ale právě tento kámen se stává základem pozdějšího Domu Božího. Velká podobnost s tím, jak se v Ježíši stal kámen zavržený staviteli, kamenem, který drží celou stavbu pohromadě – kamenem úhelným. O tomto mluví Ježíš ve svém podobenství – o změně, proměně, kterou nám Bůh chce dávat a dává, když jsme v nesnázích, hledáme, bloudíme, jsme čímkoli svázání. Sám Bůh otevírá nebe, spouští ten žebřík.

Ježíš slyšel při svém křtu z nebe hlas Ty jsi můj milovaný syn, tebe jsem si vyvolil. A Pán Ježíš se také ke svému otci přiznává a poslouchá a plní jeho svatou vůli. A plní ji až na nepochopitelné místo, na kříž. Mírou lásky je totiž smrt. Pán Ježíš nás učí přistupovat k Bohu jako k otci, protože lásku k dětem si asi každý člověk umí sice podle svých daností, ale asi velmi dobře představit. Není to zdaleka dokonalý vztah, ani v našich představách, ale alespoň si vztah Boha k nám umíme představit. Vždyť Pán Ježíš nás také učí oslovovat Boha Otče, Otče náš, jsme spolu jako ti učedníci, také v sourozeneckém společenství s Ježíšem, ke kterému nás právě pozval. Jsme zváni slyšet spolu s Ježíšem „ty jsi můj milovaný syn, ty jsi moje milovaná dcera“. Jsme děti boží, milované dcery, milovaní synové. Ježíš nám svojí obětí otevřel dveře, ukázal cestu. Nezavírejme je tedy. Máme příslib, že když vytrváme, budeme neodbytní, trapní a ponížení, Bůh se k nám skloní, bude nám otevřeno, bude nám dáno, nalezneme. A tak tedy, přistupujme v modlitbě s důvěrou, my, závislé, omezené, nedokonalé lidské bytosti k dokonalé, absolutní, spravedlivé, dobrotivé a svaté bytosti Boží. Pokořuje nás to, ale také povznáší, vnitřně nepopsatelným způsobem obohacuje a vyzbrojuje k životu víry a k činu. Stejně jako v dobách Jákobových, tak i v časech Ježíšových i dnes působí stejný Duch Boží - Duch svatý mnohdy neočekávané proměny, změny a to je přece život. Změna je život. Tak se projevuje jednající Bůh, všechno směřuje k životu. A poslové Boží už nám nesou lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost i to sebeovládání. Už to také můžeme nést svému příteli na cestách. A zpátky nahoru možná už od nás poslové nesou prosté - miluji tě, milujeme tě.

Amen.

Píseň 569

Nuž všichni z srdce pravého

Oznámení

Přímlové modlitby:

Pane Ježíši Kriste, náš přímlovce u nebeského Otce, pomáhej nám ty sám modlit se v každý čas.

Prosíme tě především za mír na zemi, ale i v našich srdcích.

Prosíme tě za lidi vyhnané z domovů, buď s nimi a doved' je do bezpečí.

Prosíme tě za všechny lidi, otevírej naše srdce jeden pro druhého.

Prosíme za ty, kdo jsou ve vězení, ať už opravdu anebo obrazně. Smiluj se nad nimi, veď je opět na dobrou cestu, do tvé svobody.

Prosíme za všechny osamělé lidi, dej, ať vidí, že jsi s nimi, pomoz jim vyjít z osamělosti. Dávej nám vnímavost pro druhé, aby těch osamělých bylo co nejméně. Vždyť ty sám si Bůh trojjediný, tedy ne osamělý.

Prosíme tě za nemocné, dávej jim trpělivost, klid a uzdravení. Dávej dostatek síly těm, kdo se o nemocné starají.

Prosíme za všechny trpící, prosíme, zmírňuj jejich utrpení. Tvé stvoření je tak dobré a krásné, dej, ať to právě v tento krásný májový čas můžeme vnímat, těšit se z toho a děkovat.

Prosíme za tuto čtvrť, žehnej jejím obyvatelům.

A slyš nás, Pane Bože, když k tobě jako tvé děti ve jménu Ježíše Krista takto voláme:

Otče náš, jenž jsi v nebesích...**Poslání:**

S plesáním to oznamujte, všude rozhlašujte, rozneste to až do končin země, rcete: „Hospodin vykoupil Jákoba, svého služebníka.

Nebudou žíznit, až je povede vyschlými kraji, vodu ze skály jim vyvede jak bystřinu, rozpoltí skálu a v hojnosti potekou vody.“

Ž66,20

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Amen.

Píseň 412

Až potud nám pomáhal